

ת"פ 28467/01/21 - מדינת ישראל נגד מיכאל זהבי

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 28467-01-21 מדינת ישראל נ' זהבי (עציר)

בפני בעניין:	כב' השופט יוסי טורס , סגן הנשיאה מדינת ישראל	מאשימה
נגד	מיכאל זהבי	נאשם

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין ותקיפה סתם (בן זוג), לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין (שתי עבירות). הודאת הנאשם באה במסגרת הסדר טיעון לפיו הודה הנאשם בכתב אישום מתוקן, ללא הסכמה עונשית.

2. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, היו הנאשם והמתלוננת בני זוג במועדים הרלוונטיים והתגוררו יחדיו בדירות שונות. בכתב האישום צוינו מספר אירועים כמפורט להלן:

(-) ביום 6.1.21 עמדה המתלוננת לצאת מהדירה לפגוש בשליח שביקש למסור לה חבילה. הנאשם אשר סבר שהמתלוננת בוגדת בו, נטל את הטלפון הנייד שלה, בדק את תוכנו ואיים כי ישבור אותו. המתלוננת יצאה מהדירה לכיוון השליח והנאשם הלך אחריה בכעס ואיים עליה "חכי תראי מה יהיה לך בבית". עקב חששה ביקשה המתלוננת עזרה מעוברי אורח שהיו במקום ואף חייגה למוקד המשטרה ולאחיה. כאשר הבחין בכך הנאשם, בעט בגבה ומשך בחוזקה את הטלפון מידה.

(-) ביום 8.10.20 בדירה בה התגוררו, נטל הנאשם את הטלפון הנייד של המתלוננת והחל לבדוק את תוכנו וזאת בשל חשד שהיא מתכתבת עם גברים אחרים. הנאשם צעק על המתלוננת וזו התקשרה לאמה וביקשה לשוב להתגורר בבית הוריה. למשמע דברים אלו סרב הנאשם לאפשר למתלוננת לעזוב ואיים עליה ועל אמה בשיחת הטלפון

באומרו "אני ארצח את אחיה ואת אבא שלך, אני לא פוחד מהמשטרה, אני בחור טוב". במהלך שיחת הטלפון ניסתה אמה של המתלוננת לשכנע את הנאשם לאפשר למתלוננת לעזוב את הבית, אך הנאשם תקף את המתלוננת, אחז בחוזקה בידה, משך בשערותיה וסטר לפניה.

(-) ביום 24.6.20 עת הלכו הנאשם והמתלוננת ברחוב התפתח ויכוח בין השניים. הנאשם נטל מידה של המתלוננת את הטלפון הנייד שלה, הטיחו ברצפה ואיים עליה כי "(אני) אשבור לך את הפלאפון על הפרצוף" וכן אחז בחוזקה בצווארה וסטר לה. המתלוננת ניסתה להשתחרר מאחיזתו וכתוצאה מכך נגרמו לנאשם חבלות בצווארו. שוטרים שעברו במקום הבחינו במתלוננת קוראת לעזרה בעוד הנאשם מושך בשערותיה ודוחף אותה אל הרצפה. הנאשם נמלט מהשוטרים ובמהלך המרדף אחריו אחז כיסא בידו והרימו לעבר השוטר.

טיועונו הצדדים לעונש והראיות

3. המאשימה הגישה הצהרת נפגע עבירה מטעם המתלוננת וזאת לפי סעיף 18 לחוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א-2001. בהצהרה ציינה המתלוננת כי סבלה מפחדים וחרדות מפני הנאשם, וכי הוא פגע בה מילולית ופיזית והיא אינה מעוניינת לראותו. הנאשם ביקש לחוקרה על הצהרתה, אך דחיתי בקשה זו. אימה של המתלוננת העידה לעונש. האם סיפרה, תוך שהיא מצויה בסערת רגשות עזה, על תחושותיה ועל חששה מפני הנאשם, כמו גם על השלכת האירועים על תפקודה באותה התקופה. ביום מתן גזר הדין ביקש הנאשם להעיד את אימו לעונש ואפשרתי זאת. האם תיארה את נסיבות חייו של הנאשם, כילד שנולד לזוג צעיר של עולים חדשים, על קשיי הקליטה והילדות.

4. ב"כ המאשימה טען כי מדובר במסכת אירועים אלימים מילולית ופיזית אשר בוצעה במשך תקופה ארוכה, ועל כן יש לקבוע מתחם ענישה בגין כל אחד מהאירועים. נטען כי הערכים המוגנים שנפגעו הם כבודה, שלוות נפשה ושלמות גופה של המתלוננת וכן שלוות נפשה של אימה, כמו גם פגיעה ביכולתם של השוטרים לבצע את תפקידם. המאשימה הפנתה לפסיקה ונטען כי מתחם העונש ההולם כל אחד מהאירועים מיום 6.1.21 ו- 8.10.20 נע בין 6 חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל ואילו המתחם בגין האירוע מיום 24.6.20 נע בין 6 חודשי מאסר ועד 20 חודשי מאסר. ביחס לעונש הראוי לנאשם נטען כי מדובר בנאשם שלחובתו עבר פלילי מכביד בעבירות אלימות ורכוש, אשר אף ריצה מאסרים מאחורי סורג ובריח ולחובתו מאסר מותנה בר הפעלה בשל עבירות כלפי המתלוננת ואימה. נטען שאין כל מקום לשיקולי שיקום והמאשימה עתרה לגזור על הנאשם 30 חודשי מאסר בפועל, תוך הפעלה במצטבר של המאסר המותנה וכן ההתחייבות, מאסר על תנאי, פיצוי וקנס.

5. ב"כ הנאשם טען כי יש לקבוע מתחם ענישה אחד לכל האירועים בכתב האישום, על אף הפרשי הזמנים וזאת בשל כך שמדובר באירועים בין בני זוג שאף המאשימה לא ראתה להפרידם לאישומים שונים. נטען כי מדובר באירועים ברף חומרה נמוך יחסית, בהם לא נגרמו חבלות למתלוננת ובאחד המקרים הנאשם עצמו נחבל בצווארו ממעשי המתלוננת. ביחס למתחם העונש ההולם נטען כי הוא נע בין מספר חודשי מאסר בודדים ועד 6 חודשי מאסר בפועל והוגשה פסיקה תואמת. ביחס לעונש שיש להטיל על הנאשם נטען כי מדובר בנאשם שנסיבות חייו אינן קלות והוא נאלץ לעזוב את בית הוריו ולהתגורר בעיר אחרת על מנת לפתוח בחיים חדשים. ביחס לעבר הפלילי נטען כי זולת העבירות הקודמות כלפי המתלוננת, עברו הפלילי ישן יחסית. כן ביקשה ההגנה להביא בחשבון לקולה כי הנאשם הודה בעבירות, קיבל אחריות למעשיו וחסך בכך את עדות המתלוננת ואימה. לאור כך, ביקשה ההגנה להסתפק בעונש מאסר

למשך 6 חודשים, תוך הפעלת המאסר המותנה בחופף.

6. הנאשם בדברו האחרון קיבל אחריות למעשיו, ציין כי הוא מגלה אמפתיה כלפי המתלוננת ומעוניין "שכל צד ילך לדרכו".

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

7. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על בית המשפט לגזור את הדין לאחר קביעת מתחם ענישה הולם את העבירה בנסיבותיה. טרם שיעשה כן, עליו לקבוע האם העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד, או שמא מספר אירועים בהתאם לסעיף 40ג'(א) לחוק העונשין. לאחר קביעת המתחם יש להחליט אם ראוי לסטות ממנו, לקולה או לחומרה, שאחרת יגזר העונש בגדרי המתחם שנקבע. בעת קביעת מתחם העונש הולם מתחשב בית המשפט בעקרון המנחה בענישה - הלימה, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

8. כאמור, הצדדים חלוקים בשאלת מספר האירועים הנכללים בכתב האישום. המאשימה טענה שיש לראות כל אחד משלושת המקרים כאירוע נפרד שיש לקבוע בגינו מתחם ענישה נפרד, בעוד שההגנה עתרה לקבוע מתחם אחד כולל. אומר כבר עתה כי לידי מדובר במסכת עבריינית אחת בעלת קשר הדוק וברור בין העבירות ועל כן בכוונתי לקבוע מתחם עונש הולם אחד (ראה ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)). אכן, קיים פער זמנים בין שלוש המקרים, ואולם עובדה זו לבדה אינה משנה את המסקנה בדבר היותם אירוע אחד. המעשים כולם מהווים פרקים במערכת היחסים של הזוג והרקע בכולם זהה והוא חשדו של הנאשם כי המתלוננת אינה נאמנה לו. אף בעבירה כלפי השוטרים אין לשנות ממסקנה זו שכן מדובר בהסלמה של האירוע ולא בעבירה העומדת בפני עצמה (ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל (3.9.2015); ע"פ 2519/14 קיעאן נ' מדינת ישראל (29.12.2014); רע"פ 4760/14 קיסלמן נ' מדינת ישראל (7.5.2015); ע"פ 5643/14 אחמד עיסא ואח' נ' מדינת ישראל (23.6.2015)). עם זאת, לצורך קביעת גבולות המתחם אביא כמובן בחשבון את העובדה שמדובר בריבוי עבירות ובריבוי מתלוננים.

9. **הערכים המוגנים בבסיס העבירות:** עבירות האלימות, לרבות איומים, המופנות כלפי פרטי התא המשפחתי פוגעות בכבודם ובזכותם לביטחון ולהגנה וכן בשלמות גופם. הדברים עלולים אף להסלים ולהוביל לתוצאות קשות עוד יותר שעה שהרקע לאירועים הוא פרידה או קנאה. לעניין זה יפים דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.2007):

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת

האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג.

10. בעניין עבירות כלפי שוטרים נקבע לא אחת כי "משטרת ישראל היא הלכה למעשה הגילוי היום יומי של שלטון החוק במדינת ישראל" (ע"פ 9878/09 **מדינת ישראל נ' מוסא** (20.9.2010)). פגיעה בשוטרים כמוה כפגיעה בשלטון החוק וביכולת המשטרה להשליט חוק וסדר, כמו גם בשלום גופם ובכבודם של השוטרים עצמם.

11. **נסיבות הקשורות לביצוע העבירות:** מעובדות כתב האישום עולה כי הרקע לאירוע הוא חשדו של הנאשם כי המתלוננת אינה נאמנה לו. אף אם אין מדובר בעבירות מתוכננות מראש, אין להקל בהן ראש. הנאשם איים על המתלוננת באיומים בוטים במספר הזדמנויות, ואף איים על אימה בשיחת טלפון בסיטואציה בה הפגין כוחניות ורצון לשלוט בהתנהגות המתלוננת. הנאשם אף פעל לא אחת באלימות פיזית - סטר למתלוננת, משך בשערותיה, בעט בגבה, דחף אותה לרצפה, נטל את מכשיר הנייד מידה והטיחו ברצפה תוך שהוא מאיים עליה. ביחס לעבירה נגד השוטרים, הרי שהיא מלמדת על היעדר מורא ועכבות וכן בריונות. למתלוננת אומנם לא נגרמו חבלות, אך אין להמעיט בחומרת המעשים. מדובר בהתנהגות אלימה ופוגענית שבוצעה לאורך זמן ובשיטתיות והכל מתוך מניע של קנאה, רכושנות ורצון לשלוט במתלוננת. בעניין זה אפנה לדברי המתלוננת, כפי שבאו לידי ביטוי בהצהרת נפגעת העבירה ולעדויות האם. לא התעלמתי מכך שבאחד המקרים נגרמו לנאשם חבלות בצווארו, אך צוין כי פגיעה זו הייתה אגב ניסיונה של המתלוננת להיחלץ מאחיזתו בצווארה וכי הוא סטר לה קודם לכן.

12. **מדיניות הענישה:** מדיניות הענישה בעבירות אלימות ואיומים כלפי בני זוג מחמירה, ובהיעדר נסיבות מיוחדות מוטלים לרוב עונשי מאסר. ראו:

"עבירות האלימות והאיומים ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה. נכון הוא אומנם כי אין בכך כדי "להוציא" את נסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי מן המשוואה ואולם דורש הדבר מתן משנה תוקף לאותם אינטרסים של גמול ושל הרתעה, הן של העברייין עצמו והן של עבריינים בכוח" (רע"פ 6577/09 **צמח נ' מדינת ישראל** (20.8.2009)).

13. מעיון בפסיקה במקרים דומים ניתן למצוא קשת רחבה של עונשים החל מצו של"צ ומאסרים מותנים (במקרים של שיקום מובהק, בין של הנאשם ובין של מערכת היחסים) ועד מאסר בפועל, והכל תלוי בנסיבות העבירה ובנסיבותיו של הנאשם. כך למשל ראו רע"פ 233/15 **בטש נ' מדינת ישראל** (22.1.2015), בו נדחה ערעור נאשם על חומרת עונשו - 12 חודשי מאסר בפועל (כולל הפעלת מאסר מותנה). במקרה זה הורשע הנאשם בכך שאיים על בת זוגו על רקע רצונה להיפרד ובהמשך השליך אותה על המיטה והיכה אותה באגרופים בכל חלקי גופה; רע"פ 3077/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2.5.2016), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפת בת זוג ונידון ל-6 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי. במקרה זה, במהלך ויכוח דחף הנאשם את המתלוננת לעבר המיטה, משך בשערה, וכופף את גופה לעבר הרצפה בעודו אוחז בצווארה. ערעורו על חומרת עונשו לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם בקשה לרשות ערעור שהגיש לבית המשפט העליון; ע"פ 11387-09-18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (7.2.2019), בו נדחה ערעור נאשם שהורשע בעבירות תקיפת בת זוג, איומים והיזק לרכוש במזיד ונידון לחודשיים מאסר לריצוי בדרך של

עבודות שירות וצו מבחן. במקרה זה סטר הנאשם לפניה של המתלוננת במספר אירועים, בעט בישבנה, שבר את מכשיר הטלפון הנייד שלה ואיים עליה; עפ"ג 22674-12-19 **אבו סלימאן נ' מדינת ישראל** (25.2.2020), בו נדחה ערעורו של נאשם שנידון ל- 11 חודשי מאסר בפועל בגין עבירה של תקיפה סתם (בת זוג). הנאשם תקף את רעייתו ברחוב במספר מכות אגרופ לראשה, זאת לנגד עיניהם של עוברי אורח ושניים מילדיהם הקטינים של בני הזוג. לאחר שהורחק מהמתלוננת בידי עוברי אורח, השתחרר מאחיזתם ושב לתקוף את המתלוננת וחדל ממעשיו רק לאחר ששוטר שהיה במקום תפס בו והרחיקו. בתגובה צעק הנאשם על השוטר; עפ"ג 13291-09-18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (17.12.2018), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בשתי עבירות של תקיפת בת זוג ועבירה של היזק לרכוש במזיד, ונידון למאסר על תנאי וצו מבחן. במקרה זה, בשני אירועים אחז הנאשם בכוח בחולצת המתלוננת ושפך מים על פניה, ובאירוע נוסף שבר את מכשיר הטלפון הנייד שלה. ערעורו נדחה; ת"פ 2972-05-17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (8.7.2018), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בשתי עבירות של תקיפת בת זוג, והיזק לרכוש ונידון ל-4 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי. במקרה זה, הנאשם משך בשערה של המתלוננת, חטף מידה את מכשיר הטלפון הנייד שלה וזרק אותו מספר פעמים עד שהתנפץ, ולאחר מכן פגע בה במכת אגרופ. באירוע אחר דחף את המתלוננת; ת"פ 1140-07-19 **מדינת ישראל נ' פיקדו** (3.11.2020), בו הורשע הנאשם בעבירות איומים ותקיפה סתם בנסיבות מחמירות (בת זוג) ונגזרו עליו 6 חודשי מאסר בפועל, והופעלו מאסרים מותנים כך שסה"כ הוטלו על הנאשם 14 חודשי מאסר בפועל. הנאשם אחז בשערה של המתלוננת, משך אותה ובעט בה וכן איים על שכנה שביקשה ממנו לחדול ממעשיו.

14. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם העונש ההולם את מכלול העבירות שעבר הנאשם המהוות אירוע אחד נע בין שישה חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

15. לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי העונש אמור להיגזר בגדרי מתחם הענישה. לא נטען דבר בעניין סיכויי שיקומו של הנאשם, ואכן לא מצאתי הצדקה לחריגה לקולה ממתחם הענישה. בכל מקרה, אציין כי לא התבקש תסקיר בעניינו של הנאשם ולא הובאו בפני כל נתונים מהם ניתן להסיק מסקנה בדבר סיכויי שיקום. מסקנה זו, בצירוף תחתיתו של מתחם הענישה והעובדה שקיים מאסר מותנה בר הפעלה, מחייבים הטלת עונש מאסר בפועל. אף הסנגור ביקש בטיעונו להטיל עונש מאסר בפועל למשך 6 חודשים.

16. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את גילו הצעיר יחסית (כבן 27) ואת הודאתו אשר ביטאה נטילת אחריות וחרטה ואף חסכה זמן שיפוטי כמו גם (ושמא בעיקר) את עדות המתלוננת. הבאתי גם בחשבון כי הנאשם עצור תקופה לא קצרה, בתנאים הקשים ממאסר, וכי הקשר בינו לבין המתלוננת נותק וכי הם אינם מעוניינים לחדשו. כן הבאתי בחשבון את נסיבותיו האישיות. לחומרה הבאתי בחשבון את עברו הפלילי המכביד וכי הוא אף ריצה מספר מאסרים מאחורי סורג ובריח. לחובת הנאשם מאסר מותנה בר הפעלה בגין עבירת איומים והפרת הוראה חוקית, כלפי

אותה המתלוננת ואימה, עובדה שיש בה להעיד על כי לא הפנים את חומרת התנהגותו, לא הורתע מעונש מותנה ואף הסלים את התנהגותו ופגע פיזית במתלוננת במספר הזדמנויות, לרבות בפרהסיה ברחובה של עיר. (להשלכת נתונים אלו על שיקולי הענישה בתוך המתחם ראו בשינויים המחויבים ע"פ 8017/20 מדינת ישראל נ' גריפאת (22.12.2020)). ביחס למאסר המותנה, אזי ראוי להפעילו במצטבר וזאת בהיעדר נימוק משכנע לחפיפה.

17. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 12 חודשי מאסר בפועל.

ב. אני מפעיל עונש מאסר מותנה בן 3 חודשים מת"פ (שלום עכו) 3979-11-2019, מיום 16.1.2020, וזאת במצטבר לעונש המאסר אותו הטלתי.

סה"כ מוטלים אפוא על הנאשם 15 חודשי מאסר וזאת החל מיום מעצרו - 6.1.21.

ג. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים כל עבירת אלימות נגד בן זוג.

ד. אני מורה על תשלום ההתחייבות בסך 2,000 ₪ עליה חתם הנאשם בת"פ (שלום עכו) 3979-11-2019, מיום 16.1.2020. משכך, ההתחייבות הפכה לקנס ואני מורה על תשלומי ב - 5 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.1.22 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

ה. פיצוי למתלוננת (ע"ת 5 בכתב האישום המקורי) בסך 8,000 ₪. הפיצוי ישולם בתוך 90 יום. המאשימה תמציא למזכירות את פרטי המתלוננת ותביא לידיעתה את תוכנו של גזר הדין. מובהר שאין בפיצוי זה למצות את מלוא זכויות המתלוננת והיא רשאית לנקוט הליך אזרחי מתאים למימוש זכויותיה.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, ח' סיוון תשפ"א, 19 מאי 2021, במעמד הצדדים.